

Dienstreis DPRK (Noord Korea) Eva Hopstaken

Dag 1	Zo. 15-05-05	<p>Vlucht Amsterdam – Beijing</p> <p>Vluchtschema KLM:</p> <ul style="list-style-type: none"> • 17.15 vertrek Amsterdam vluchtnummer KL 897 • 08.35 lokale tijd aankomst Beijing (volgende dag)
Dag 2	Ma. 16-05-05	<p>08.35 Aankomst in Beijing. Transfer naar het Hademen Hotel.</p> <p>Bij aankomst bellen we Mrs. Li. Het telefoonnummer hebben we van onze contactpersoon voor de DPRK. Deze dame maakt het visum voor ons in orde en zal ons het vliegticket overhandigen.</p> <p>Met de taxi naar de ambassade. Deze is snel gevonden door de goede plattegrond die onze contactpersoon voor de DPRK voor vertrek heeft doorgefaxt naar kantoor. Bij een Chinese soldaat moeten we ons legitimeren, vervolgens kunnen we, zonder begeleiding, naar binnen gaan. Het gebouw lijkt op een verlaten hotel. Aan de 'receptie' vragen we naar Mrs. Li. We moeten even wachten en dan komt een kleine Koreaans dametje net boven de balie uit om ons papierwerk voor ons in orde te maken. De 2 pasfoto's die we mee moesten brengen, moeten we zelf met een uitgedroogde prittstift op zien te plakken. In een enveloppe krijgen we tickets voor de vlucht van morgen mee. Het visum is in een paar minuten in orde gemaakt. Het is een los vel, dat in het paspoort gelegd wordt. Verbaasd over het feit dat het allemaal zo makkelijk en snel in orde is gemaakt, staan we een klein kwartier later al weer buiten.</p> <p>Vlakbij de ambassade is het Ritan Park. Een lekker Chinees Park, waar je je meteen (weer) helemaal in het echte Chinese leven kunt dompelen. Een theehuisje, een visvijver en natuurlijk ook de 'fitness' toestellen waar jong en oud gretig gebruik van maken. Ook wij doen even wat rek en sterk oefeningen, dat is wel even lekker na die lange vlucht. Heerlijk, om lekker zo door dit park heen te slenteren.</p> <p>Aansluitend gaan we per taxi naar het Chinese Ethnic Cultural Park, <i>located at the heart of Beijing, the only culture park in China comprising all 56 China's nationalities where people can appreciate architectural style, festive celebrations, wedding ceremony, sports competition, song and dance performance of different ethnic groups.</i> Het park is een beetje verouderd en er zijn bijna geen bezoekers, misschien komt het door het feit dat het een beetje regenachtig weer is. Het entree is Y 90 p.p.(ongeveer € 9,-) mijn inziens een beetje aan de hoge kant.</p> <p>'s Avonds gaan we uit eten met Rush, de Chinese partner van Tiara Tours, we eten natuurlijk Peking Eend</p> <p>overnachtingen in het Hademen Hotel</p>
Dag 3	Di. 17-05-05	<p>Transfer naar de luchthaven. Vlucht Beijing – Pyongyang</p> <p>Vluchtschema Air Koryo:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 11.30 vertrek Beijing vluchtnummer JS 152 - 14.00 aankomst Pyongyang <p>Jammer genoeg, slecht weer. Zowel bij vertrek uit Beijing als bij aankomst in Pyongyang. Bij aankomst dient men door de douane te gaan, de procedure verloopt redelijk snel. Misschien wel iets te snel, want nu moeten we geruime tijd wachten op de bagage. Deze wordt gescand en dan kan men door de metaaldetector. Bij het controleren van de bagage wordt nadrukkelijk gevraagd of men geen mobiele telefoon bij zich heeft. Deze mogen het land</p>

	<p>niet in! Indien men wel een mobieltje bij zich heeft, zal deze aan de grens in bewaring worden gehouden, bij uitreizen zal het teruggegeven worden aan de rechtmatige eigenaar. Bij het scannen van de handbagage, vind de douane een 'verdacht' pakketje in onze bagage. Gevolg, tas wederom openmaken, ze hebben onze de vorm van pakketje met Nederlandse souvenirs (om na afloop aan onze gidsen / chauffeur e.d. te geven) aangezien voor een mobiele telefoon. Als blijkt wat er daadwerkelijk in de tas zit, moet men er zo waar om lachen. In de aankomsthal staan een aantal Koreanen klaar om, voornamelijk diplomaten en NGO medewerkers, op te halen. Wij zien geen bordje met onze namen of het logo van Tiara Tours. Sterker nog, niemand van de wachtenden heeft een bordje bij zich. Het blijkt dat de gidsen feilloos weten wie zij op moeten komen halen. Op het moment dat wij net de tassen weer dicht geritst hebben, stapt er een klein vrouwtje kordaat naar voren en zegt: 'You must be, the Dutch tourists, please follow me'.</p> <p>Mrs. Li (de gids), Mr. Kim (student vertaler) & Mr. Kim (de chauffeur) zullen de komende dagen niet van onze zijde wijken.</p> <p>Op weg naar het Yanggakdo hotel maken we een fotostop bij de Arch of Triumph, <i>gemaakt van wit graniet, de 60 m hoge boog is neergezet ter nagedachtenis aan de ' terugkeer van de Grote Leider Comrade Kim Il Sung die Korea bevrijde van de Japanse Kolonisatie. In het bouwwerk schijnen zich verschillen vertrekken te bevinden. Het monument is in 1982 binnen een jaar neergezet ter gelegenheid van de 70^e verjaardag van Kim Il Sung. De boog is versierd met 70 azalea's, de nationale bloem van de DPRK.</i></p> <p>Nadat we de tassen op de kamer hebben weggezet, worden we terug beneden verwacht voor een bezoek aan het School Childrens Palace. Opvallend is het feit dat er in de straten weinig mensen te zien zijn, degene die je ziet, lopen. Weinig openbaar vervoer (en het openbaar vervoer dat je ziet zijn voornamelijk oude, verrotte trolleybussen, of trams die in Westerse landen al lang afgeschreven zouden zijn), en al helemaal geen mensen in een eigen auto of op de fiets. Weinig tot geen straatverlichting, stoplichten (wel verkeersagentes) en reclameborden.</p> <p>Het School Childrens Palace, is een groot oud gebouw, waar kinderen (na selectie) naschoolse activiteiten kunnen beoefenen. Bij de ingang van het gebouw staat een aparte dame klaar, die ons binnen het gebouw rond zal gaan leiden, Mrs. Li vertaalt. De meeste kinderen ontwikkelen een speciaal talent, we worden meegenomen naar lokalen waar men gitaar, piano, accordeonles krijgt. Maar lessen als computerprogrammering en borduren of taekwondo kunnen gevolgd worden. Aansluitend aan de rondleiding mogen een we een optreden bijwonen van de beste kinderen van de school. Alle dansjes en opgevoerde stukjes staan bol van de symboliek. Korea (bijvoorbeeld als bezige bijtjes) tegen de Amerika of Japan (de gulzige (imperialistische) beer) of als onschuldige egel tegen de tijger. De tijger lijkt groot en sterk, maar als de egel zijn stekels opzet, dan zal de tijger verliezen..... De kinderen zetten een ontzettend professionele show neer. Een lust voor het oog om naar te kijken.</p> <p>Na de show rijden we, nog altijd door de regen, terug naar het hotel. Het diner mogen we zonder de gidsen nuttigen, echter is al wel bepaald waar we zullen zitten in welk restaurant in hotel (er zijn meerdere restaurants) zullen eten en ook wat we zullen gaan eten. In de drankjes is weinig keuze, water of bier. Deze zijn echter wel bij de prijs van het arrangement inbegrepen. We eten Koreaans, rijst met beetgaar gekookte groente, vis en rauwkostsalade.</p>
--	---

		<p>Overnachting in Yanggakdo Hotel / Pyongyang <i>Yanggakdo Hotel is one of the largest and most luxurious hotels in North Korea. It is located in Pyongyang on Yanggakdo Island, in the capital of the DPRK. It is 47 stories tall and boasts a revolving restaurant at the top. It opened in 1995, and is 4km southeast of the city center. A nine-hole golf course is located on the grounds. Rooms located higher up in the building cost more than those in the lower part.</i></p> <p>Het hotel is groot en er zijn maar weinig toeristen. Althans Westerse toeristen, de toeristen die er zijn, zijn Chinese tourgroepen. Andere Westerlingen zijn de NGO medewerkers die we eerder in het vliegtuig of de luchthaven zagen. Er is een zwembad, bowlingbaan, beautysalon, boekwinkel, draaiend restaurant en andere vormen van vermaak. In de lobby staan grote borden met daarop foto's van Kim Il Sung en zijn zoon Kim Jong Il en de goede daden die zij voor het land verricht hebben. We verblijven op de 38^e verdieping, maar door het slechte weer is het uitzicht weinig spectaculair.</p> <p>Vanuit dit hotel kun je ook de gigantisch grote piramide van Ryugyong Hotel het zien. Erg lelijk gebouw! <i>The Ryugyong Hotel (or <i>Ryu-Gyong Hotel</i>) is a towering, empty concrete shell in Sojang-dong, in the Potong-gang District of Pyongyang, North Korea. Its 105 stories rise some 330 m (1,083 ft), and it boasts some 360,000 m² (3.9 million ft²) of floor space, making it the most prominent feature of the city's skyline and by far the largest structure in that country. If the building were ever completed it would be one of the world's largest hotels, and one of the world's biggest and largest buildings overall. Today, however, it remains uninhabited and unfinished.</i></p> <p><i>Construction on the pyramid-shaped hotel began in 1987. Its 105-story planned height was reportedly a Cold War response to a South Korean company's completion of the Stamford Hotel in Singapore the previous year. The Ryugyong's 3,000 rooms and 7 revolving restaurants were to open in June 1989 for the World Festival of Youth and Students, but problems with building methods and materials delayed it. Its estimated cost ran upwards of \$750 million—2% of North Korea's GDP— and it is generally assumed construction came to a halt in 1992 due to lack of funding, acute electricity shortages, and the prevailing famine. The basic structure is complete, but no windows, fixtures or fittings have been installed. According to Emporis, the concrete used in building the Ryugyong Hotel is of unsuitable quality and therefore is unsafe.</i></p> <p><i>Some question the logic of building such a massive hotel, given that the number of tourists in North Korea remain small. The luxury Koryo Hotel and Yanggakdo Hotel alone have more than adequate capacity. Nevertheless, the North Korean government has said it was seeking foreign investors to complete construction of the Ryugyong.</i></p>
Dag 4	Wo. 18-05-05	<p>Het ontbijt gebruiken we in hetzelfde restaurant als het diner, restaurant #2. Toast met jam (wat eigenlijk honing is, wel van Hero, waar wij Bredanaars, natuurlijk erg trots op zijn).</p> <p>Als eerste brengen we een bezoek aan het geboortehuis van Kim Il Sung. Ongeveer 12 kilometer ten zuiden van het de stad, ligt het voormalige dorp Mangyangdae. Hier werd Kim Il Sung geboren en bracht hij zijn jeugd door. Het kleine aantal kleine hutjes dat er nog te vinden is, waren van zijn grootouders en ouders. Tegenwoordig vormen deze gebouwtjes het centrum</p>

	<p><i>van een groot park, waar ook een pretpark te vinden is (volgens de Koreanen met tot wel 100.000 bezoekers per dag). Als wij er langs rijden, is het park gesloten!</i></p> <p>Het is nog steeds een beetje regenachtig weer, maar al een stuk beter dan gisteren. Net nadat wij de hutjes hebben mogen bekijken, komt er een bedrijf op werkbezoek. Honderden Koreanen keurig opgesteld, te wachten tot de Westerlingen uitgekeken zijn en zij kunnen aanschouwen van hoe eenvoudige kom af hun geliefde leider was.</p> <p>Met het busje rijden we terug naar het centrum. Het woord centrum is een beetje een raar woord om te gebruiken als je het over de stad Pyongyang hebt. In de oorlog is de totaal voor een groot deel verwoest geraakt. Bij de wederopbouw heeft men voornamelijk brede lanen en lelijke saaie betonblokken neergezet. Je ziet bijna geen winkels of restaurants, alles is grijs en alles ziet er hetzelfde uit. Er is geen echt stadshart of centrum te spreken. Ook de meeste bezienswaardigheden liggen een flink eind van elkaar vandaan.</p> <p>We touren een beetje door de stad en gaan dan een ritje met de metro maken. (zie ook de onofficiële site over deze metro (http://www.pyongyang-metro.com/))</p> <p><i>Het metronetwerk van de Noord-Koreaanse hoofdstad Pyongyang is even fraai, geheimzinnig als fascinerend. Wat er onder de grond in Pyongyang gebeurt, is aan niemand bekend. En dat houdt de communistische regering graag zo.</i></p> <p><i>Overweldigend is de schoonheid van ten minste twee van de naar schatting zeventien metrostations van Pyongyang. Toeristen die kennis willen maken met het publieke transportsysteem van Pyongyang mogen slechts twee haltes aandoen, zoals de afgelopen jaren ook de Zuid-Koreaanse president Kim Dae Jung en de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken onder president Clinton, Madeleine Albright, ondervonden. De door reusachtige kroonluchters opgeluisterde gangenstelsels zijn overal voorzien van propaganda voor de communistische machthebbers, vaak uitgevoerd in fraai ingezette mozaïeken, maar wat er achter de façade van onschuldige schoonheid en akelige punctualiteit van het metrosysteem precies schuilgaat, weet bijna niemand. En zij die het weten, houden er angstvallig hun mond over.</i></p> <p><i>Het metrostelsel van Pyongyang wordt in 1973 in gebruik genomen met twee lijnen. Een loopt van noord naar zuid, en een van oost naar west. Volgens de officiële overheidsgegevens zijn ook nu nog dit de enige twee operabele lijnen, maar buitenlandse waarnemers weten beter. Er is de voorbije decennia driftig verbouwd aan het metrostelsel, waarbij de Noord-Koreanen ideeën opdeden bij communistische broer China.</i></p> <p><i>De totale lengte van het publieke metronetwerk bedraagt minstens vijftieng kilometer. Privaat autobezit komt in de Noord-Koreaanse hoofdstad niet voor, zodat alle naar schatting twee miljoen inwoners zijn aangewezen op het publieke transportnetwerk dat naast de metro bestaat uit trams, trolley's, autobussen en treinen. In heel Noord-Korea schijnen slechts honderdduizend bromfietsen rond te rijden. De overheid ontmoedigt elke vorm van individueel vervoer, omdat het op ieder gebied invloed probeert te houden op de burger. Individualisering wordt krampachtig vermeden; het collectief is heilig.</i></p> <p><i>De metrostations worden dagelijks vervuld met nationalistische liederen en</i></p>
--	--

	<p><i>lofuitingen over het regime van president Kim Yong Nam en premier Pak Pong Ju. Geregeld wordt het licht op de stations gedimd of uitgedraaid, of staan de metrostellen uren stil in een schacht tientallen meters onder de grond als gevolg van het enorme energietekort van de Noord-Koreanen. Het hysterische gehuil uit de luidsprekers gaat echter onverminderd door, is het niet in werkelijkheid, dan nog altijd in de gedachten van de geïndoctrineerde bevolking. Door de Koreaanse Juche-doctrine, wat 'zelfvoorziening' betekent, laat Noord-Korea zo min mogelijk buitenlandse invloeden toe en wordt de handel met het Aziatische continent tot het uiterste minimum beperkt. De voedseltekorten zijn volgens buitenlandse waarnemers gigantisch, temeer omdat 80% van de grond in Noord-Korea uit onvruchtbaar bergterrein bestaat.</i></p> <p><i>De Collima lijn, veertien kilometer lang en noord-zuid lopend, en de Hyoksinlijn, tien kilometer en oost-west lopend, werden in de jaren tachtig waarschijnlijk enkele keren over onbekende trajecten uitgebreid, maar het werkelijke mysterie moet dieper onder de grond worden gezocht. In 1971 kwamen nog meer dan honderd dwangarbeiders om het leven toen een deel van een schacht instortte. Het traject werd vervolgens verlegd, maar volgens recente analyses is Pyongyang ondergronds een labyrint van halfdoodlopende metrolijnen, waarvan ten minste een drietal uiterst geheime lijnen operabel zijn. Een van de recent aangebouwde lijnen, bekend als de Mangyondae-route omdat deze loopt naar het stadsdeel Mangyondae, de geboorteplaats van Noord-Korea's eerste grote leider Kim Il Sung, is volgens de overheid een lijn om de heilige grond van de Grote Leider te ontsluiten voor alle publiek. Maar omdat nog nooit een Koreaan van de lijn gebruik heeft kunnen maken, wordt het waarschijnlijker geacht dat de Mangyondae-route het grote nucleaire ondergrondse onderzoekscentrum van Mangyondae verbindt met andere militaire faciliteiten, die vaak op diepten groter dan zeventig meter, zijn gebouwd. Nergens ter wereld liggen de metrolijnen dieper onder de grond dan in Pyongyang.</i></p> <p><i>Het leidt weinig twijfel dat een uiterst geheimzinnige gouvernementele metrolijn, aan het zicht van iedereen onttrok, de stad doorkruist, in ieder geval vanaf het vliegveld tot in het stadscentrum. Tientallen tunnels en schachten die in de loop der jaren zijn gebouwd, zijn nooit aangesloten op het publieke vervoersnet. Ook in Moskou bestond tijdens het communistische regime van Stalin, Chroestjov en Breznev een dergelijke geheime ondergrondse route. De omvang van de Noord-Koreaanse variant van deze sluiproute is onbekend, maar kan worden afgeleid uit het aantal wagons dat op de route zou moeten rijden. Volgens Westerse calculaties zouden voor een efficiënte dienstregeling op de twee publieke lijnen ongeveer vijftig metrostellen volstaan. Maar in 2001 kocht de Noord-Koreaanse liefst 110 voormalige West-Duitse metrostellen aan, met bouwjaren 1956 tot 1962. Het overschot aan materiaal moet thans ergens rondrijden in de meest duistere gangenstelsels onder de hoofdstad, geheime stations aandoend, van elk daglicht verstoken, en het gesloten Noord-Koreaanse machtssysteem in stand houdend.</i></p> <p><i>Behoudens de geheime overheidslijnen, lopen diep onder de grond ook enkele militaire aanvoerroutes. De metro van Pyongyang was aanvankelijk zelfs primair bedoeld als onderdeel van een groter militair systeem van tunnels en ondergrondse installaties. De stations liggen extreem diep onder de grond en zijn afgesloten doormiddel van driewaardig bepantserde deuren, gekoppeld aan tientallen kruislings gelegen tunnels, en in verbinding staand met ruimten voor noodopvang in tijden van politieke crisis. Ten minste één Westerling heeft gezegd als werknemer deel te hebben genomen aan een</i></p>
--	---

	<p><i>bizarre tocht door de diepte van Pyongyang. Samen met een groot aantal Koreanen werd hij naar eigen zeggen afgevoerd naar een diepte van ruim honderd meter. Hier bevonden zich behalve een groot plein, ook enkele noodvoorzieningen zoals een ziekenhuis en een winkel, en een concentratiekamp waar aan de regering onwelgevallige burgers letterlijk diep in waren weggestopt.</i></p> <p><i>Minstens drie militaire posten zijn ondergronds met elkaar verbonden. Behalve een spoor, loopt er ook een ondergrondse snelweg tussen het presidentiële paleis en het vliegveld, welke weer in verbinding zou staan met de meest geheime ondergrondse spoorlijn van Noord-Korea, de zogenaamde infiltratieroute naar Zuid-Korea. Onderweg zouden nucleaire installaties van grondstoffen voorzien kunnen worden via speciale afslagen, die alleen onder de grootste vertrouwelingen van Kim Yong Nam bekend zouden zijn. Zuid-Korea geeft aan ten minste vier ondergrondse tunnels te hebben ontdekt, die onder de gedemilitariseerde grenszone tussen Noord- en Zuid-Korea lopen. De brigade van de nastreving van de Vreedzame Vestiging der Koreaanse Eenheid zou via dit spoorwegstelsel infiltraties uitvoeren en militaire acties op Zuid-Korea willen voorbereiden. Toch blijft de waarheid rond het metrostelsel van Pyongyang omhuld door nevelen. De mysteries rond de metro's van Pyongyang staan symbool voor de absolute geslotenheid van het regime van Kim Yong Nam. En wie zich helderheid wil verschaffen, ontsnapt wellicht nooit meer aan de verstikkende duisternis van de grond van Pyongyang, waarin duistere Duitse metrostellen als antieke curiosa hun rondes rijden, en gespoten in de kleuren van de Koreaanse vlag het ideologisch geïnspireerde regime dienen waarvoor ze eens, in hun West-Duitse tijdperk, vluchtten.</i></p> <p>Er wordt wel beweerd dat de metro niet zou werken en dat alle toeristen hetzelfde ritje op hetzelfde tijdstip maken en dat de passagiers, ingehuurde figuranten zijn. Ik geloof niet dat dit helemaal waar is. Misschien dat niet alle haltes in gebruik zijn, of dat de metro niet altijd werkt, aangezien er een chronisch energietekort is, daar kan ik wel inkomen. Maar ingehuurde passagiers, nee! Wij mochten zo lang als we wilden op de beide stations rondkijken en normale Koreanen stopten verschillende keren in en uit.</p> <p>Door luidsprekers wordt er van alles omgeroepen, aangezien wij geen Koreaans spreken, vragen we aan Mr. Kim wat er nu omgeroepen wordt. Bij ons zou dat bijvoorbeeld zijn, de metro heeft 5 min. vertraging, of vertrekt vanaf een ander perron, of dat men goed op zijn persoonlijke bezittingen dient te letten, aangezien er zakkenrollers actief zijn. Maar nee, niets van dit al. Mr. Kim verraad in zijn onschuld en onervarenheid met toeristen, dat de luidsprekers Anti Amerika leuzen ten gehore brengen. Mrs. Li had geloof ik liever niet gehad, dat hij dit vertelde.....</p> <p>De metro ligt heel erg diep onder de grond, en de haltes die getoond zijn, waren zeer fraai. Vergelijkbaar met Moskou. De volkspaleizen, mooi mozaïeken, kroonluchters en dergelijke. Een kaartje werd voor ons gekocht, maar het ziet er uit als een soort postzegel. We mochten die van ons niet houden, want alle bonnetjes dient Mrs. Li bij haar baas in te leveren en te verantwoorden.</p> <p>Wel kopen we een foldertje van de metro, ook bij het geboortehuis hebben wij een foldertje gekocht. De kwaliteit van het papier en de print laat wel enigszins te wensen over, maar wat verwacht je ook in een land als Noord Korea, waar alles schaars is. Ik moeten zeggen dat het foldermateriaal nog behoorlijk 'duur'. Een paar Euro betaal je er al snel voor, maar het is ook een</p>
--	---

	<p>van de weinige 'souvenirs' die in het land verkrijgbaar zijn.</p> <p>Aansluitend rijden we naar Mansudae fountains, niet zo gek veel aan, maar belangrijk, deze fontein liggen aan de voet van de Mansu Hill, met het standbeeld van Kim Il Sung. Bij de fontein kunnen we (je kunt er eigenlijk niet omheen om het niet te doen) een bos bloemen kopen (€5,-) om zo meteen aan de geliefde leider te schenken. Doe je dit niet, dan stoot je je gids erg voor het hoofd en heb je toon je geen respect voor je gids, de leider en het land. Echter dit zijn dingen waar je vooraf al rekening mee hebt gehouden en of je met de gevoerde politiek van deze man wel of niet eens bent, staat in niet geval niet ter discussie.</p> <p>Met het busje gaan we de heuvel op (lopen doen we hier bijna niet, contact met gewone Koreanen wordt beperkt gehouden) en dan zien we het 20 m. hoge bronzen standbeeld van Kim Il Sung, opgericht ter ere van zijn 60^e verjaardag.</p> <p><i>De 20 m. hoge bronzen figuur zijn arm vooruit gesterkt, staat voor een 70 m. brede mozaïek. Op de mozaïek is een afbeelding van Mt. Paektu te zien, Korea's spirituele bron. Naast de Grote Leider zijn 2 immens grote stenen vlaggen met 228 bronzen figuren (5 m. hoog), deze symboliseren the anti-Japanse strijd, socialistische revolutie en constructie.</i></p> <p>Erg indrukwekkend!</p> <p>Vanaf deze berg kun je een ander standbeeld zien, het Chollima standbeeld. <i>Chollima is een fabel dier, een paard met vleugels. Het symboliseert het heroïsche strijdlustige volk dat zich opmaakt voor een snelle wederopbouw van het land na een periode van ellende. In volle snelheid er tegenaan!</i></p> <p>Beneden in een loodrechte lijn tegenover het standbeeld, bezoeken we het Monument to Party Foundation. <i>Het monument werd in 1995 geplaatst ter viering van het 50 jarig bestaan van de Korean Workers' Party en is derhalve ook 50 m. hoog. Een hamer, een sikkel en een kalligrafeerpenseel, in de handen van een werker, een boer en een intellectueel.</i></p> <p>Voor de lunch staat er nog een ander, zeer belangrijk, monument op het programma, de Juche Tower. <i>Juche of Chuch'e (ook genoemd: Juche Idee) is de Noord-Koreaanse interpretatie van het Marxisme-Leninisme. Vrij vertaald van uit het Koreaans betekent het Zelfvoorziening (autarkie). Juche (in ideologische zin) werd in 1955 voor het eerst gebruikt in een toespraak van de Noord-Koreaanse leider Kim Il Sung. Aanvankelijk werd met Juche bedoeld: 'de proletarische revolutie is er voor het volk en de massa moet worden geleid door een Grote Leider'. In de jaren '70 volgde een uitbouw van Juche, de Juche Idee: 'De Grote Leider is als een 'vaderfiguur' voor het volk en leidt het volk.' De Koreaanse Arbeiderspartij verbindt de bevolking met de Grote Leider. Het volk moet de Grote Leider gehoorzaam volgen, maar kan via de party invloed uitoefenen op de besluitneming van de leider.</i></p> <p>We zijn iets te vroeg voor de lunch, dus stelt Mrs. Li voor even in een warenhuis rond te kijken. Het oud donker, vervallen gebouw, en overal is het licht uit. Er zijn bijna geen verkoopsters, de prijzen zijn (hoe raar het ook klinkt) in Dollars aangegeven. De prijzen voor bedden en kasten zijn hoog. Ik vraag Mrs. Li of alleen de expats hier kopen, maar nee ook de gewone Korean gaat hier meubels e.d. kopen. Alle andere kleine(re) artikelen liggen (net zoals je dat in Rusland o.a. nog veel ziet) in vitrines, een soort Kijkshop dus. (Lijkt mij sterk, met een inkomen van gemiddeld € 30,- per maand). De lift is buiten werking, dus gaan we via de trap de verschillende verdiepingen af. We kopen een VCD, met een Koreaanse romantische komedie erop. We</p>
--	--

	<p>zullen thuis wel zien of het was is of niet. De prijzen zijn dan wel in Dollars aangegeven, je dient in Euro's af te rekenen. Koreanen houden niet van het imperialistische Amerika, maar er worden wel T-shirtjes met Nike en Mickey Mouse erop verkocht (echter wel made in the DPRK).</p> <p>De lunch nuttigen we in een 'restaurant' in de stad. We eten in een apart kamertje, waar het erg donker is. En of het al niet donker genoeg is, valt 2 keer de stroom uit. De lekkere en zeer uitgebreide maaltijd, maakt alles weer goed. We krijgen verschillende gerechten opgediend, alles is erg lekker. We kunnen niet alles op, maar daar schijnen onze Koreaanse vrienden geen moeite mee te hebben.</p> <p>Na de lunch rijden we naar, het buiten de stad gelegen, graf van King Tongmyong. Deze goede man leefde in de Koguryo dynastie (668 – 227 v. Chr.) Het graf is niet origineel maar een reconstructie. Het doet het beetje hetzelfde aan als de Minggraven net buiten Beijing. Wachters, ruiters, paarden langs een pad naar het graf toe. Het graf is niet geopend voor publiek. Naast het grafcomplex is een Boeddhistisch tempelcomplex. Er leven geen monniken, volgens Mrs. Li, zijn die nog wel in tempels in de bergen te vinden. Er zijn nog maar weinig aanhangers van het Boeddhisme, Mrs. Li geeft als verklaring, dat de mensen het te druk hebben voor het aanhangen van een geloof.</p> <p>Een fotostop bij het Reunification Statue mag vanzelfsprekend niet ontbreken. Twee in traditionele jurken geklede dames houden samen 1 Korea vast. Mrs. Li zou graag willen dat Korea weer één land is, zodat ze familie, vrienden e.d. kan bezoeken. Als we vragen hoe ze zich dat dan voorstelt, aangezien de politiek en de hele leefwijze in de afgelopen jaren zo van elkaar verschillen, geeft ze eigenlijk geen antwoord.</p> <p>Voor dat we naar Mt. Myohyang rijden, brengen we nog een bezoek aan het USS Pueblo spyship. <i>In 1968 werd dit schip door de Koreanen veroverd. Men hield de 82 koppige bemanning voor elf maanden gevangen. Een van de bemanningleden overleefde het niet, toen zij aan president Johnson terug werden uitgeleverd.</i></p> <p>De rit naar Mt. Myohyang voert langs het platteland. Waar rode vlaggen staan, dient men als eerste aan de slag te gaan, die oogst heeft voorrang. Zie je in de hoofdstad al bijna geen verkeer, op weg naar deze bestemming, hebben we misschien hooguit 2 andere voertuigen gezien. Ook frappant, op een gegeven moment houdt de weg gewoon op. Einde van de weg, u kunt niet verder!</p> <p>We overnachten in Hyangsan Hotel, Mt. Myohyang. Een piramidevormig hotel, waar gedurende ons verblijf vrijwel geen andere gasten zijn. Door te energie tekorten, zijn de lampen uit als we binnen komen. Maar speciaal voor ons wordt er wat licht gemaakt en laat men de kitscherige waterval in de lobby lopen. Ook de lift naar de bovenste verdieping, waar het draaiende restaurant zich bevindt, dient op verzoek in werking gezet te worden. 's Avonds zitten we in eerste instantie met z'n tweeën in een gigantisch grote eetzaal, maar later schuiven er nog vier Chinezen aan de tafel naast ons aan.</p> <p>De kamer is eenvoudig en niet standaard voorzien van warm water (door het al meerdere malen aangegeven feit, dat er overal een tekort aan is). Het hotel zal er voor zorgen dat er rond 20.00 warm water is. Echter is om 20.45 nog steeds geen warm water. Uiteindelijk belt Mrs. Li om 21.15 dat er een warme straal in haar kamer uit de kraan komt. Dan liggen wij al in bed, want</p>
--	---

		in het hotel is weinig (niks) te doen (bovendien mogen we zonder de gidsen het hotel niet verlaten), buiten is het donker en in de kamer is een beetje frisjes.
Dag 5	Do. 19-05-05	<p>Na het ontbijt maken we ons op voor een bezoek aan het International Friendship Exhibition. <i>The Friendship Center is situated near the Myohyang River, in a beautiful area of forested hills. The location is about 4 km from the Hyangsan railway station, about 1½ km from the Hyangsan Hotel, and opposite the entrance Sangwon Valley. The six stories building was built in 1978 in traditional Korean palace style. From the outside it looks like a wooden building with windows, but in fact there are no windows. The roofs are covered with blue tiles. Inside the building there are marble stairs, huge bronze doors and thick carpets. There are no windows, every room has climate-control. In the IFE Center presents that have been given to Kim Il Sung and Kim Jong Il are shown. The gifts are ordered according to country. Each gift has a sign with an explanation in English. There are objects of art, like pottery and paintings, but one can also see the bulletproof car that Stalin gave to Kim Il Sung. The center is regarded to be a place to pay respect. Before entering you will have to take off your shoes. A guide in traditional costume will show you around.</i></p> <p>Hierboven staat al even een korte beschrijving van dit 'museum'. Een erg rare plaats. We dienen slofjes aan te doen, om het gebouw clean & tidy te houden. Het gebouw met de ingang bevindt zich voor de berg, de kostbaarheden zelf, bereik je door lange onderaardse gangen door te lopen. Er zijn 2 gebouwen, in het ene gebouw vind je alle giften aan Kim Il Sung en in het andere gebouw liggen de spulletjes van Kim Jong Il opgeslagen. Kim Il Sung heeft bijvoorbeeld van Zuid- Korea een moderne mobiele telefoon gekregen (die het land dus niet binnen mogen komen), maar ook een p.c. / scanner en dergelijke staan keurig, nooit gebruikt, achter het glas.</p> <p>Er komen ook veel schoolklassen naar de International Friendship Exhibition, zij logeren dan in een van de saaie grijze betonnen gebouwen vlak bij ons hotel en maken dan uitstapjes in de omgeving. Mrs. Li is hier als kind zijnde ook geweest. Het was de eerste keer dat zij zelf moest koken, ze kon er niets van, en heeft bijna de hele week honger moeten leiden. Ook Mr. Kim heeft niet al te beste herinneringen aan zijn uitstapje in de bergen. Een vriendje van hem raakte verdwaald, tijdens een wandeltocht in de bergen.</p> <p>Het hele Friendship Exhibition gebeuren is een rare aangelegenheid. Nederland is slecht vertegenwoordigd. In een boekje dat we na afloop van de rondleiding kopen, zien we wat wij hebben gegeven, maar de gids kon onze giften in de enorme zalen niet terugvinden.</p> <p>Op de terugweg naar het hotel, bezoeken we de Pohyon Temple: <i>Not far from the IFE Center, opposite the Mohyang River, is Pohyon Temple. It originates from 1042, but has been rebuilt often since. The temple derives its name from the is Pohyon Boddhissattva.</i> <i>You will enter the temple through Chongye Gate. In the first court is the Pohyon Temple Monument. Through Haetal Gate you will reach the next court, containing nice trees. Chonwang Gate leads to another court. There you will find a square, nine stories pagoda and the Manse Pavilion. In the next court is an octagonal, 13 stories and 8.60 meter high pagoda. Behind the pagoda is Taeung Hall. On the right side is Kwanum Temple. The main hall has several Buddha images. Behind Kwanum Temple is Mansu Pavilion. Right from the temple is Ryongsan Hall. Next is Suchung Temple. Here in the past there were memorial services for the monk Sosan, leader of the Just Volunteers who in 1592-98 defended Korea against the Japanese invaders.</i></p>

Then you will come at the temple museum. Inside is an exhibition of wooden printing plates for making Buddhist scriptures, an enormous project of 80,000 wooden blocks with the most complete collection of its time. Along the Taranisok Auditorium, the Bell Tower and the Haejangwon you will finally return to Chogye Gate.

Mrs. Li had eerder aangegeven dat er in de bergen nog monniken woonden, maar ook in deze tempel zien wij ze niet (of toch één?), we worden, net als op alle plaatsen, door een lokale gids in traditionele jurk rondgeleid. Naast het geven van tekst en uitleg over de tempel zelf is het vanzelfsprekend ook belangrijk te vertellen wanneer Kim Il Sung en/of Kin Jung Il de bezienswaardigheid bezocht hebben.

Lunch in het hotel, dit keer zonder de Chinese burens, dus als enigen in de enorme eetzaal. Aansluitend rijden we terug naar Pyongyang, om van daar uit door te rijden naar de West Sea Barriage.

In Pyongyang dient Mr. Li, de chauffeur, te tanken. Blijkbaar is dit een top secret missie aangezien wij even in een nabij gelegen hotel moeten / mogen wachten. In het **Pothonggang Hotel** bekijken we de winkeltjes in de lobby. Hier zijn westerse producten (tegen westerse prijzen) te koop. Een kwartiertje later kunnen we weer vol gas onze rit vervolgen.

Als laatste bezienswaardigheid van vandaag bezoeken we de **West Sea Barriage**. *About 15 km west of Nampho the 8 km wide river mouth of the Taedong is connected and dammed by the famous West Sea Barrage. It was completed in five years from 1981 to 1986. The barrage includes a dam, 3 locks (navigable for 50,000-ton ships), 36 sluices, 3 fishways and a few monuments. On the dam are a railway, a motorway and sidewalks. The barrage is extremely important not only for traffic and water control, but also for the irrigation of a large area.*

Aan het begin van deze Koreaanse variant van de afsluitdijk, staan aan weerskanten gigantisch grote beelden van het werkende volk, dat deze immense klus geklaard heeft. Met het busje rijden over de brug/ dam om zo de sluizen van dichtbij / bovenaf te kunnen bekijken. Tevens krijgen we een film te zien, over de constructie van het project. De arbeiders zijn destijds als ware helden binnengehaald. Prachtig om te zien.

We mogen beneden niet meer kijken, misschien uit veiligheidsoverwegingen? We mochten toch eens spionnen zijn....

We zullen de komende nacht in, niet zoals gepland in Pyongyang doorbrengen, maar in een hotel ongeveer 60 km. van de stad vandaan. De weg naar het hotel toe is slecht, maar wel interessant. We rijden door kleine plaatsjes en rijstvelden. Op bepaalde plaatsen staan rode vlaggen geplaatst. Deze stukken dienen eerder bewerkt te worden dan andere stukken van het land. We willen hier graag een foto van maken, maar Mrs. Li zegt, dat het (hahaha) niet toegestaan is te stoppen op de 'highway' (wat een snelweg). Een stuk verderop, wanneer er geen mensen op het land te vinden zijn, wil Mr. Li, de chauffeur, dan wel even snel, want het mag eigenlijk niet, een kort stopje maken.

Het **Ryonggang Hot Spring House** is destijds gebouwd voor de partijleiders een soort verouderd Center Parcs. Het complex is geheel met hoge hekken omringd en een soldaat compleet met Uzi staat bij de ingang op ons te wachten.

		<p>Arthur waagt zich aan een potje tafeltennis met de chauffeur Mr. Li. Helaas, voor hem blijkt de chauffeur over betere pingpongkwaliteiten te beschikken dan hij. Ook hier is de eetzaal vrijwel helemaal leeg. Na het eten, wacht ons een leuke verassing. Het hotel ligt bij/op thermale bronnen en elke kamer heeft een eigen 'spa'. Vanzelfsprekend dient deze op verzoek in werking gesteld te worden. De kamer is groot en (in de jaren '60) luxe. Twee grote bedden, een zitje & T.V. (de enige zender is het videokanaal, waarop het personeel naar een Disneyfilm zit te kijken). Er is zelfs een koelkast en een waterkoker aanwezig, echter is durven we de stekkers van deze apparaten niet in het belabberde stopcontact te stoppen. Naast het grote balkon is de badkamer echt een topper. Geweldig. Voor de eigenlijke badkamer is de wasbak met spiegel e.d. Daar achter het thermale bad. Ruim genoeg om met tweeën in te weken. Verder is er ook een soort strandstoel / ligbed in de ruimte geplaatst, zodat je tussendoor weer even relaxed af kunt koelen.</p>
Dag 6	Vr. 20-05-05	<p>Na het inmiddels bekende ontbijt (toast / jam / ei) rijden we terug naar Pyongyang. Daar bezoeken we het Victorious Fatherland Liberton War Museum.</p> <p><i>The Victorious Fatherland Liberation War Museum is a monumental building dedicated to the immortal exploits the great leader Comrade Kim Il Sung performed for the country and the people in defeating the aggression of the imperialist Allied forces. Originally, it was opened at Haegangsan-dong, Central District, Pyongyang, in August 1953 under the name of the Fatherland Liberation War Memorial. The present museum opened on April 11, 1974. The museum has more than 80 exhibition halls. Among them are the introduction hall, halls for the period of the anti-Japanese revolutionary struggle and the period of the democratic revolution and the operation hall of the period of the Fatherland Liberation War, the hall of arms and services, the hall of Heroes of the Republic and the hall of the struggle of the people in the rear. There is also an enormous panorama showing the valiant battle to liberate Taejon. On display are materials of historic value, photos, paintings, sculptures, relief models, panoramas, weapons used by the KPA men and so on." (Source: Pyongyang Review, 1995)</i></p> <p>We worden hier door een militaire dame rondgeleid. Zij wijst vol trots alle stukken in het museum aan. De nadruk ligt op hoe fout de Amerikanen zijn geweest. Op verschillende plaatsen in het museum zijn verklaringen van soldaten en voormalige presidenten uitvergroot, waarin men aangeeft dat de wat men deed, verkeerd was. In de kelder staan vele vliegtuigen, tanks, helikopters en ander oorlogsmateriaal tentoongesteld. Grappig detail, er loopt een apart vrouwtje een paar meter achter ons, die steeds het licht uit doet en de deur op slot doet, wanneer we een zaal verlaten.</p> <p>Het panorama, van inferieure bouwkwaliteit, is toch wel erg indrukwekkend om te zien. Een soldaat die heel demonstratief de Amerikaanse vlag vertrapt is slechts één van de voorbeelden.</p> <p>Om in de 'sfeer' te blijven, is onze volgende stop Monument to the Victorious Fatherland Liberation War 1950 – 1953</p> <p><i>"The monument was unveiled on July 26, 1993, in honour of the 40th anniversary of victory in the Fatherland Liberation War. The monument covers 150,000 square metres on the bank of the beautiful Pothong River. The dear leader Comrade Kim Jong Il personally chose the site. Hanging on the grand gate which is 20 metres high, 40 metres long and 12 metres wide, is the monument's sign reproduced from Comrade Kim Il Sung's writing. This is crowned with an embossed Korean People's Army cap badge and the flag of the DPRK. The statue's main theme is 'Victory'. A soldier shouting hurra at the top of his voice is standing in the centre, with five group sculptures of subsidiary</i></p>

themes on either side. There are 70 sculpted people in all. The groups of subsidiary themes show the struggle of various servicemen and people of all strata. They are literally historic grand monuments, which convey the story of the heroic war of resistance waged by the entire population - soldiers and people, men and women, young and old, both at the front and at the rear - under the command of General Kim Il Sung.

Behind the main statue 'Victory' lies the new 'Jongsung Bridge' which spans the Pothong River. It leads to the Victorious Fatherland Liberation War Museum. This monument demonstrates the Korean people's victory over the Allied forces of imperialism in the Fatherland Liberation War and the victory they have won in their 40-year struggle to defend and glorify the Korean-style of socialism after the truce. It demonstrates the firm faith of the Workers' Party of Korea and Korean people and their determination to achieve final victory for the Juche cause." (Source: Pyongyang Review, 1995)

Zoals alles groot en imposant is hier, vormt dit ereterrein hier geen uitzondering op. De beeldengroepen zijn immens groot en zeer indrukwekkend. Ze stellen verschillende delen uit het leger (landmacht, luchtmacht, marine) voor en verschillende fragmenten uit de oorlog. Op een beeld is te zien dat een soldaat reeds zijn armen is verloren en met zijn tanden nog een machinegeweer probeert te bedienen.

Na al dit oorlogsgeweld is het even tijd voor ontspanning. We gaan lunchen op **restaurant boat #1**. De lunch noemt Mrs. Li barbecue, wij zouden het meer gourmet / steengrill noemen. Het is erg lekker. Vlees op een warme plaat, en dat dien je vervolgens in een slablaadje te rollen en in een sausje te dippen. Gedurende de lunch hebben we het over Nederland en Breda. We hebben ansichtkaarten meegenomen, met typisch Hollandse tafreeltjes maar ook kaarten met bezienswaardigheden uit Breda. Mrs Li. vertaalt het voor Mr. Li de chauffeur, zodat ook hij bij het gesprek betrokken blijft. Ook hebben we het over de algemene verschillen tussen Nederland en de DPRK. Het is een gezellig informeel gesprek, waarbij we de politiek en Kim Il Sung even een keertje achterwege kunnen laten.

De boot gaat ook nog varen, dit is eigenlijk niet zo'n succes. Niet alleen duurt het aan- & afmeren een eeuwigheid, ook vangen we zo meer wind, dan wanneer we aan de wal liggen. Alle tafelkleedjes en zelfs de vloerbedekking waaien weg. Vanaf de boot heb je mooi uitzicht op de Juchetower en ook ons (het Yanggakdo) hotel kun je zo mooi zien liggen.

Na de lunch mogen we dan eindelijk is een keertje even, natuurlijk onder begeleiding, even rondlopen. De rest van de week hebben we steeds alle afstanden al met het busje afgelegd, maakt niet uit of de afstand lang of kort, steeds met de bus. Langs de Taedong rivier bezoeken we een paar kleine bezienswaardigheden, **Taedong Gate, Pyongyang Bell, Ryongwang Pavillion.**

Taedong Gate stands on the shore of the river, north of the Historical Museum. The gate dates from the 6th century although the present construction is from 1635. Taedong Gate was the eastern entrance to the Inner Fort, the central citadel of the walled city. The gate has a base of granite. On top of that there is a two-story pavilion. There is a placate with Uphoru: Pavilion Facing Clear Stream.

Pyongyang Bell

Between Taedong Gate and Ryongwang Pavilion was the Bell Tower. The bronze bell dating from 1726 has survived. It is 3.10 meters high and has a diameter of 1.60 meters. It is carved with Chinese characters. Until 1890 the bell was used to inform the time and to warn of disaster.

Ryongwang Pavilion (Ryongwangjong)

Not far from Taedong Gate is the well-known Ryongwang Pavilion. On this place near the river during Kogoryo (37 BC- AD 668) there was the eastern tower of the walled city. In the twelfth century, during Koryo (936-1392) a new pavilion was built. Its names changed with renovations from Sansujong, Ryongwangjong, Cheiludae and Manhwaru to Ryongwang (Good View) Pavilion in 1670. The pavilion has many stories connected to it. Kim Hwang Won, a famous poet from Koryo, once cried out loud because he could not find the words to express the unique beauty of Ryongwang. The patriotic hero Kye Wol Hyang at the end of the 16th century killed a Japanese general in order to defend the pavilion..

De bezienswaardigheden zijn niet onaardig, maar het is leuker om je nu even 'vrij' over straat te kunnen begeven. Kinderen die stiekem toch een glimlachje weggeven, of een man met een emmertje met teer, die het wegdek probeert te repareren. Ook kunnen we op de trappen bij het Kim Il Sung square rare witte stipjes op de vloer zien staan. Mrs. Li legt uit dat het markeringen zijn. Iedereen dient op zo'n stipje te gaan staan, als er parades in de stad zijn. Verderop is een grote groep studenten aan het oefenen voor mass gymnastics. Hiervoor kun je geselecteerd worden, het is een eer als je hier aan mee mag doen. Mrs. Li had graag gewild toen zij studente was, maar ze was te klein.

We kunnen wat 'souvenirs' inslaan bij de **Foreign Languages Bookshop**. Voor mensen die graag souvenirs inslaan, ben je in de DPRK in het verkeerde land terecht gekomen. In deze boekenwinkel kunnen we wat aanvullende informatie inslaan. We kopen een CD met leger/marsmuziek, een toeristische informatiegids over Pyongyang en omstreken en een gids over de Jucheleer (tot vreugde van Mrs. Li). Maar het leukste boekje dat we hier inslaan is Do You Know Korea, 100 questions? Hiermee kun je nog wat (soms zeer nutteloze) triviale kennis van het land opdoen.

We kunnen de boekjes meteen even op het gemak doorkijken, want we hebben een uurtje vrij. We zullen deze nacht weer in het Yanggakdo hotel overnachten en verblijven weer op onze oude (vertrouwde) kamer.

Net op het moment dat we naar beneden willen gaan, gebeurt het, een stroomstoringen. In eerste instantie blijven we nog op de 38^e verdieping wachten tot de liften zich weer in werking gaan zetten. Maar na ruim vijf minuten wachten, besluiten we dan toch maar te voet naar beneden te gaan. We beginnen aan de afdaling per trap. Ineens valt ook het licht nog uit in het trappenhuis, maar dat probleem is snel verholpen. Wij besluiten in ieder geval op de 10^e etage te gaan kijken of Mrs. Li, Mr. Kim en de chauffeur al wel naar beneden zijn. Zij zijn nergens te bekennen en dat ineens doet de lift het weer. Mrs. Li, Mr. Kim en de chauffeur, staan al een beetje zenuwachtig op ons te wachten. Nu verloopt het reisschema niet meer volgens plan en tijd.

En zo komt het dat de gids van het **Grand People study house** al op de uitkijk staat, als we aan komen rijden.

The Grand People's Study House stands on Namsan Hill at the heart of Pyongyang. It was opened on April 1st, 1982. It was built in only one year and nine months. It stands opposite the Tower of the Juche Idea across the Taedong River and is adjacent to Kim Il-sung square. The total floorspace is 100,000 square meters and can hold over 30 million volumes. It can accommodate over 12,000 visitors a day. The interior is divided into over 600 rooms for reading, lectures, recording, information, and consulting. A unique

	<p><i>feature is a remote-controlled delivery device that sends books to readers from the general catalogue room.</i></p> <p>Arthur en Mr. Kim krijgen een standje van Mrs. Li, want ze hebben meer interesse in de werking van de roltrap dan dat ze interesse hebben in het verhaal van de gids. het Grand People study house, is eigenlijk een soort enorme bibliotheek Het mooie is, dat iedereen hier gratis terecht kan, niet alleen om boeken te lenen, maar ook op allerlei lessen / cursussen te volgen. We nemen een kijkje in een lokaal waar Engelse les wordt gegeven, het is er erg druk en de sfeer is uitgelaten, zeker als wij opgemerkt worden. Ook zijn er dagelijks diverse professoren aanwezig die je de gehele dag door op een werkkamer kunt bezoeken om zaken door te spreken, waar je niet uitkomt. Tevens is er ook een ruimte waar op oude cassetterecorders naar 'moderne westerse' muziek geluisterd kan worden. Op mijn radio is Simple Red te horen, op die van Arthur de Beatles. Erg modern.</p> <p>Van modern naar oud, de geschiedenis van nul tot nu in het Korean Folklore Museum. <i>This museum which opened in 1956 is located near Taedong Gate. On a surface of 1.800 m² there is a large collection of folklore items to be seen, starting from the stone age to the end off the 19th century.</i> Het museum heft wat weg van een oud schoolgebouwtje, en stelt niet zo heel veel voor. We worden alleen door de gids van het museum zelf rondgeleid, want die spreekt zelf Engels. Het is echter van zo belabberde kwaliteit dat ik in eerste instantie niet doorheb dat ze geen Koreaans praat maar Engels. Mr. Kim is hier nog nooit geweest en volgt samen met ons tweeën de rondleiding. Hij maakt heel driftig aantekeningen, tot ineens zijn pen op is. Een kleine paniek is van zijn gezicht af te lezen. Het is niet zo, dat in DPRK even aan een ander pen kunt komen. Gelukkig hebben wij nog wel een paar reserve exemplaren in de tas zitten, is dat probleem ook weer opgelost. De gids gaat intussen onvermoeibaar verder en ratelt het ene jaartal na het andere af. Aan het eind van de rondleiding vraagt Mrs. Li wat we er van vonden. Uhm..... En gelukkig zegt ze zelf dat de meeste mensen die ze hier tijdens een bezoek aan Pyongyang naar toe heeft gebracht het museum en met name de gids niet erg konden waarderen. De gids werkt al jaren in het museum en claimt 6 talen te spreken, volgens Mrs. Li, begrijpen de meeste bezoekers echt maar de helft van haar uitleg. Het is ook niet zo zeer dat ze een slechte uitspraak heeft, maar ze heeft een hele vervelende hoge piepstem om naar te luisteren. Na ongeveer een kwartier haak je gewoon af. Er mogen in het museum geen foto's (zonder permit) gemaakt worden, want het is allemaal erfgoed dat hier opgeslagen ligt (ook dat nemen we maar met een korreltje zout).</p> <p>Korea wil ook nog graag iets aan de toeristen verdienen, dus worden we, onder verontschuldiging van Mrs. Li, naar een winkeltje gebracht. Naast boeken, cd's en postzegels zijn andere mogelijkheden om mee naar huis te nemen borduurwerk of scroll paintings. Niets voor ons dus om hier nog aan te schaffen. Binnen een kleine tien minuten, staan we onverricht ter zake weer buiten.</p> <p>Volgende poging om dan toch nog iets aan de Westerlingen te verdienen, op naar een textielabriekje. Allerhande kleding (ook producties voor een aantal Westerse merken) staat in een stoffige slecht verlichtte ruimte tentoongesteld. Ook hier is niet echt iets van onze gading te vinden, maar vooruit dan maar, we zullen de lokale economie even steunen. We zijn nu de trotse eigenaars van ieder een handdoekje met een afbeelding van het May Day stadium erop. <i>The May Day Stadium has 150,000 seats and a total floor space of more than</i></p>
--	--

		<p><i>207,000 square metres, the biggest of all the capital's stadia. It was built in two and a half years on the picturesque Rungra Island in the Taedong River, and commissioned on May 1, 1989.</i></p> <p><i>The stadium has eight storeys and is more than 60 metres high from the ground to the roof. The 60-metre long canopy is enough to cover the section of the stands. The 16 arch roofs link with one another like flower petals. They look like a large flower floating on the clear water of the Taedong, or a parachute which has just landed, so it gives the impression of a dynamic sculpture. Every condition is provided for international games. The football pitch is covered with natural grass, and the 400 metre track and other parts for field events are rubberized.</i></p> <p><i>The stadium has various training halls, recreation rooms, an indoor swimming pool, an ultrasonic bath, a sauna, beds and so on, which are indispensable for the players' training and convenience. It also has dining rooms, and a broadcasting room and telex booths.</i></p> <p><i>The rubberized indoor running track is several hundred metres long and is on the sixth floor. The stadium can be reached from Rungra and Chongryu Bridges and from Kumrung Tunnel. ...</i></p> <p><i>Many large political, sporting and cultural events and national and international sports competitions, such as the opening and closing ceremonies of the 13th Youth World Festival of Youth and Students and the north-south reunification football match took place there.</i></p> <p><i>The stadium blends in well with the picturesque surroundings on Chongryu Cliffs on Moran Hill, the clear water of the Taedong, the modern apartments in Munsu Street, and the marvellous bridges; all this makes a wonderful picture." (Source: Pyongyang Review, 1995)</i></p> <p>Bij terugkeer in het hotel drinken we met Mrs. Li, Mr. Kim en de chauffeur wat in het tea house van het hotel. Het diner nuttigen we weer in het restaurant in het hotel, waar Mrs. Li al weer aan de bediening heeft doorgegeven wat we zullen eten.</p> <p>In het hotel is BCC World te ontvangen, het is prettig even nieuws te kunnen zien, maar een hele avond naar een nieuwszender kijken, nee. Maar volgens onze reisgids The Bradt Travel Guide, is het hotel 'an Alcatraz of fun' We gaan op zoek naar wat fun. In de casino's zijn alleen Chinezen aanwezig, het winkeltje hebben we al een keer bezocht (waar ze geen Coca Cola verkopen maar wel Fanta & Sprite!, beetje tegenstrijdig). Het zwembad kunnen we niet direct vinden, maar de bowlingbaan uiteindelijk wel. De bowlingbaan staat niet echt goed aangegeven. Ergens in een donker gedeelte van het hotel, kun je een deur door. Op het moment dat je dat doet, vraag je je af of je er nu eigenlijk wel of niet in mag. Dan blijkt dat er onder het hotel een lange gang loopt, waar nog meer winkeltjes zitten, maar ook een hakkenbar en dan ook de bowlingbaan. Voor een league betaal je € 2,- p.p. maar dan krijg je er wel een instructeur bij. Hij geeft goede aanwijzingen en ik ga zo een keer een strike! Wanneer je een schoenmaat groter hebt dan maat 40, heb je een klein probleem. Dan zijn er geen bowlingschoenen voor je beschikbaar. Arthur mag (voor deze keer) op zijn gewone schoenen spelen.</p>
Dag 7	Za. 21-05-05	<p>De oorlog speelt een grote rol in dit land en vanzelfsprekend ook tijdens deze trip. Na het ontbijt brengen we een bezoek aan het Revolutionary Martyrs Cemetery " <i>More than 100 revolutionary martyrs who bravely fought for the liberation of the homeland and the freedom and emancipation of the people lie buried in graves topped by their busts on Jujak Peak at Mt. Taesong. The cemetery was inaugurated on October 13, 1975 and rebuilt and enlarged in 1985. At the entrance to the cemetery there is the magnificent Korean-style gate, and a little onward stand the memorial pillars on both sides. The, over</i></p>

300 steps of 40 meters wide granite stairs lead up to the granite sculptural groups showing the struggle of the revolutionary martyrs, which stand on both sides. ... In front of the gateway there is a pedestal for placing floral tributes with a medal of the Hero of the DPRK carved in relief, which is flanked by bronze group sculptures of five mourners. At the rear of the cemetery stands a large flag cut in red granite. The working people of the capital and localities and the entire Korean people who visit this place to pay tribute and respects to the memory of the revolutionary martyrs who fell on the road of revolution led by the great leader Comrade Kim Il Sung, renew their resolve to be infinitely faithful to the Party and the leader just as the martyrs were." (Source: Pyongyang Review, 1995)

Op deze erebegraafplaats ligt ook familie van Kim Il Sung begraven. Mrs. Li vertelt een verhaal over een neef van hem. Deze jongeman was gevangen genomen door de vijand. Hij weigerde de strategieën van zijn leger te verraden aan de vijand. Hij was echter bang dat hij in zijn slaap, misschien onbewust toch dingen los zou laten. Daarom beet hij zelf zijn tong af, zodat hij helemaal niet meer kon praten. Ook ligt er een vrouw begraven, zij had 7 zonen, zij stuurde ze samen met haar man, allen naar het front, geen van hen keerde terug, voor haar steun voor het land en de opoffering die zij maakte heeft zij ook een plaats gekregen op deze erebegraafplaats. Zo zit achter elk graf, met buste van de overledene, een ander verhaal.

Aansluitend brengen we een bezoek aan een klooster. ***Kwangbop Temple***
The Kwangbop Temple is situated at the northeastern foot of Taesong Mountains. The temple originates from 392. In 1953 bombs destroyed the temple and in 1982-90 it was rebuilt. The temple looks like being made of wood, but it is constructed of cement. The Taeung Hall has a double hip-saddle roof and a small white pagoda in front. In the temple there are six monks living, they are supposedly dependent upon the alms given to them by devotees.

Als we aankomen is er niemand te bekennen. Mrs. Li vertelt zelf het een en het ander over de tempel, als er ineens een dame uit een over ander gebouwtje naar ons toe komt snellen. Volgens mij was ze in slaap gevallen of zo, want ze ziet er een beetje verkreukeld uit, en zeg nu zelf, hoeveel bezoekers komen er hier nu op een dag. En, dan zien we ook de eerste monnik, maar waarom bekruipt me het gevoel dat dit geen echte monnik is.

Om het ochtendprogramma compleet te maken, brengen we nog een bezoek aan een borduurfabriek. Ook hier zijn we blijkbaar te vroeg gearriveerd, want de hekken zitten nog op slot. Mrs. Li wringt zich, klein (en dapper) als ze is, door het hek heen en gaat op de deur staan bonken. Er komt iemand om het hek te openen, maar we kunnen nog niet naar binnen. Ruim een half uur wachten we op het trapje voor het gebouw. We hebben goed uitzicht op het **Ryugyong Hotel**, het onafgebouwde hotel, en dat geeft genoeg gespreksonderwerp om de tijd te doden.

Wanneer we naar binnen mogen zitten de dames allen achter de borduurwerkjes of naaimachines (Singer). De dames die met naaimachines werken, werken vooral met trapnaaimachines, i.v.m. de vele stroomstoringen in het land. Een van de dames durft op te kijken van haar werk en glimlacht zelfs naar ons. De anderen blijven gespannen naar hun borduurwerk kijken. Het is ongelooflijk hoe deze dames zonder voorbeeld de prachtigste landschappen e.d. met naald en draad op het doek toveren.

Men zou graag hebben dat we iets in de bijbehorende winkel kopen. Deze

		<p>geborduurde schilderijen zijn werkelijk prachtig, maar ik ze toch nog niet echt thuis aan de muur hangen. Bovendien is het licht in de winkel uitgevallen, waardoor we de afbeeldingen en de kwaliteit niet goed kunnen zien.</p> <p>Lunch in het Yanggakdo hotel. Ik ben een beetje ziekjes en daarom worden de plannen aangepast. Het is de bedoeling dat we deze middag naar Keasong rijden en daar zullen overnachten en van daar uit de DMZ gaan bezoeken. Echter het hotel in de Kaesong is <i>very basic</i>, aldus Nick een van de eigenaren van de reisorganisatie. Er dient op de grond geslapen te worden, op zich wel leuk, maar niet als je je niet goed voelt. Mrs. Li gaat met haar baas overleggen en is wordt besloten dat de komende nacht in Pyongyang blijven en morgen op en neer rijden naar Kaesong.</p> <p>Na de lunch brengen we een bezoek aan een park in de stad, maar dat heeft nog al wat voeten in aarde. Bij de ingang van een park staat een militaristische dame. Mr. Kim en Mrs. Li moeten zich beiden uitvoerig legitimeren. En ook over het entree, kunnen zij het blijkbaar niet eens worden.</p> <p>Het park is erg mooi aangelegd, maar gelukkig blijken ook de Noord-Koreanen menselijk, eindelijk liggen hier wat troepjes in de berm, terwijl op alle andere plaatsen waar we tot nu waren, brandschoon was. Wordt Singapore de meest schone stad ter wereld genoemd, ik denk dan Pyongyang toch ook een zeer goede kans maakt.</p>
Dag 8	Zo. 22-05-05	<p>Na het ontbijt volgt een tocht van ruim twee uur naar Kaesong.</p> <p><i>Kaesŏng (Gaeseong) is a city in North Hwanghae Province, North Korea, a former Directly Governed City, and the capital of Korea during the Goryeo Dynasty. The city is near Kaesŏng Industrial Region.</i></p> <p><i>When Yi Seonggye overthrew the Goryeo Dynasty in 1392 and established the Joseon Dynasty, he moved the Korean capital from Kaesŏng to Hanyang (modern-day Seoul). Kaesŏng remained a part of Gyeonggi Province until the Korean War. In 1951, the city (which had been part of South Korea) came under North Korean control, and the area around the city was organized into "Kaesŏng Region". In 1955, Kaesŏng became a "Directly Governed City" In 2002, Kaesŏng Industrial Region was formed from part of Kaesŏng. In 2003, the remaining part of Kaesŏng (excluding the Industrial Region) became part of North Hwanghae Province.</i></p> <p><i>The city is close to the Demilitarized Zone that divides North and South Korea.</i></p> <p>Kaesong is niet het hoofddoel van de rit, dat is namelijk de DMZ.</p> <p><i>The Demilitarized Zone (or DMZ) in Korea is a strip of land running across the Korean Peninsula that serves as a buffer zone between North and South Korea. The DMZ cuts the Korean Peninsula roughly in half, crossing the 38th parallel on an acute angle, with the west end of the DMZ lying south of the parallel and the east end lying north of it. It is 248 km long and approximately 4 km wide.</i></p> <p><i>The 38th parallel north is a line latitude that cuts across Asia and North America. It has been especially important in the recent history of Korea.</i></p> <p><i>After the surrender of Japan in 1945, the parallel was established as the boundary between the Soviet (north) and American (south) occupation zones in Korea. The parallel divided the peninsula roughly in the middle (for more details on the dividing of Korea, see: Division of Korea). In 1948, the dividing line became the boundary between the newly independent countries of North and South Korea. At the end of the Korean War (1950-1953), a new border was established through the middle of the Demilitarized Zone, which cuts across the 38th parallel at an acute angle, from southwest to northeast.</i></p> <p>History</p> <p><i>The 38th parallel north — which cuts the Korean Peninsula roughly in half — was the original boundary between the American and Soviet occupation zones established at</i></p>

	<p><i>the end of World War II, and became the border between North Korea and South Korea upon the formation of those two countries in 1948. (See Division of Korea for more details.) The Korean War began in 1950, and by 1951 the two sides involved had settled down into more or less of a stalemate position, roughly along the line the DMZ follows today. When a ceasefire was agreed upon in July 27th, 1953, the DMZ was established along the stalemate line. Owing to the stalemate, large numbers of troops are still stationed along both sides of the line, each side guarding against potential aggression from the other side.</i></p> <p><i>Since 1953, the Demilitarized Zone or the DMZ has split the Korean peninsula in half, separating the Communist, Democratic People's Republic of Korea (DPRK) in the north and the Republic of Korea (ROK) in the south. The DMZ was formed after the 3 year Korean War which ended on July 27, 1953. The war ravaged the peninsula, killing thousands, and splitting an otherwise homogenous people between the communist supported north and the American, capitalist supported south. Geographically, the DMZ is situated on the 38th parallel and is split by 2 miles on either side. This is where the original borders for North and South Korea were defined, when they were split by the allied powers after World War II. After being liberated from Japanese imperialism at the end of WW II, the Soviet Union and the United States split the peninsula into two spheres of influence based in the North and South respectively. Once statehood was declared independently, each of the two states remained dependent on their super power sponsors for defense, building up governmental institutions and rebuilding the local economies. As one of the active positions of the cold war, North Korea aggressively marched over the 38th parallel in 1950. This sparked off the 3 year long Korean War, in which the United States coupled with the United Nations supported South Korea to invade the North, which was supported by the Soviet Union and China.</i></p> <p><i>After the war, both economies were destroyed and the dependence upon the Soviet Union and the United States increased and climaxed with the ceasefire in 1953. Back at the 38th parallel, North and South Korea still to this day maintain guards along the DMZ. At Panmunjom, in a region called the Joint Security Area, a number of buildings are kept up and multiple guard posts are maintained by South Korea with the U.N. and by the North Korean soldiers. The joint defence area is the location where all negotiations since 1953 have been held, including a number of statements of Korean solidarity, which due to political and other pressures have amounted to little, except a slight decline of tensions.</i></p> <p><i>Within the DMZ there are two villages, one, which is run by the north and the other by the south. Taesong-dong is a village, which is found on the southern side of the DMZ is a traditional village and is strictly controlled by the South Korean government. For instance, one must have ancestral connections to the village, in order to live there. Through these limits, the population of the village is kept very small. On the other hand, Gijeong-dong or as it is called in North Korea, "Peace Village" has only a small caretaker population. In the armistice agreement the North felt that it should be allowed to have a town within the borders of the DMZ since the South already had one. UN troops call this Propaganda Village because only a small group of people cleaning and turning on lights reside within the village. Although from afar it appears to be a modern village, one can tell with binoculars that there is not even glass within the windows of the buildings. In the past, North Korean propaganda was sent out by loudspeaker across to Taesong-dong.</i></p> <p><i>The tallest flagpole in the world, in Gijeong-dong When the South Korean government built a 100 metre tall flagpole in Taesong-dong in the 1980's, the North Korean government responded by building a taller one. This flagpole is the tallest in the world, 160 metres tall, with the North Korean flag at the top itself weighing in at about 270 kg when dry. The flag must immediately be taken down when it starts to rain, as it cannot support its own weight when wet.</i></p> <p><i>Despite continued tensions, very little conflict has happened recently within the DMZ. Besides a number of small conflicts within the Joint Security area, including a tree cutting incident which resulted in the death of American serviceman Capt. Arthur Bonifas and a Soviet interpreter fleeing communist life, there has been little direct conflict.</i></p>
--	---

Other than Panmunjom and the Joint Security Area, the DMZ is empty besides a large number of land mines and some of the most undisturbed wildlife in the world. On either side of the DMZ over a million troops are stationed defending their sides respectively and represent the largest directly conflicting military build up within the world. With the announcement in February of 2005 that North Korea has developed nuclear weapons and with the existing arsenal of other weapons that could quickly demolish the whole population of the Korean peninsula, the DMZ is coming to represent the failures of the cold war and the destruction done upon the Korean peoples. Despite their commonalities and recent joint declarations, the Korean peninsula is yet to be reunited and is not promising to be any time soon with the DMZ as the physical and symbolic representation of this.

Panmunjeom is the site of the negotiations that ended the Korean War and is the main center of human activity in the DMZ. The village is located on the main highway and railway line (called the Gyeongui Line before division and today in the south and the P'yŏngbu Line in the north) connecting Seoul and P'yŏngyang. The highway is used on rare occasions to move people between the two countries (much like Checkpoint Charlie in Cold War East and West Berlin), and the railway line is currently being reconnected as part of the general thawing in the relations between North and South. A new road and rail connection is also being built on the Donghae Bukbu (Tonghae Pukpu) Line

Joint Security Area Among the provisions of the Armistice Agreement signed July 27, 1953, to bring a cease-fire in the Korean War, was establishment of the Military Armistice Commission, an agency to supervise implementation of the truce terms. Meetings of MAC representatives from the United Nations Command and the Korean People's Army/Chinese People's Volunteers are held at the Joint Security Area, an 800 meter-wide enclave, roughly circular in shape, that bisects the Military Demarcation Line separating South and North Korea.

The Joint Security Area is one of the forty-two camps north of Seoul authorized Hardship Duty Pay of \$150 per month as of 01 January 2001. The Hardship Duty Pay is paid to troops who are permanently assigned to areas where it is authorized or who serve 30 consecutive days of temporary duty in those areas. Several factors are considered in determining whether a location qualified for the pay: climate, physical and social isolation, sanitation, disease, medical facilities, housing, food, recreational and community facilities, political violence, harassment and crime. The extra pay provides meaningful financial recognition to troops assigned in areas where living conditions are substantially below US standards.

The JSA is often called the "Truce Village," but is best known worldwide as Panmunjom, a village which was destroyed in the war but gained lasting fame as the site where the Armistice Agreement was negotiated, even though it was actually signed by the opposing commanders, General Mark W. Clark, Commander-in-Chief, UNC, at Munsan south of the DMZ and by Marshal Kim Il Sung, KPA Supreme Commander, and Peng Teh-huai, Commander, CPV, at Kaesong in the north.

The major buildings in the JSA are set squarely on the MDL, which bisects the center of a green-felt-covered conference table inside the MAC Conference Room. Since the Commission headquarters of each side is located outside the conference area -- in Seoul for the UNC and in Kaesong for the KPA/CPV -- both sides maintain a Joint Duty Office at the JSA to provide continuous liaison. The JDOs meet to pass communications from the senior member or secretary of their sides.

Military Police of both sides provide security for the JSA with guard forces of no more than 35 security personnel on duty at any given time. The administrative facilities for both guard forces are located within the JSA.

Also found in the JSA are the offices and conference room for the Neutral Nations Supervisory Commission.

Military and civilian guests are permitted to visit the JSA as guests of the respective sides. Currently, the UNC sponsors nearly 100,000 visitors each year, most of them

		<p><i>tourists who come on visits arranged by the Korea Tourist Bureau or military personnel whose visit is encouraged to ensure their better understanding of the situation in Korea. The KPA/CPV also bring guests, but these number less than 10,000 annually.</i></p> <p>Concrete Wall <i>Although the demarcation line is only 10 cm high in the Joint Security Area, a few km from here it becomes a 5 to 8 meters high and 240 km long concrete wall. The wall was constructed in 1976-79 by the South and by US forces. According to the North it proves that the South is not willing to have peace and re-unification in Korea.</i></p> <p>Bij aankomst aan de Noord Koreaanse zijde, stappen er drie legerofficieren in het busje. Bij een maquette van de omgeving geven zij tekst en uitleg. Vervolgens rijdt het busje door naar de grens. Je dient voor een streep op de grond netjes te wachten. De eerste stop in de DMZ is bij een van de barakken waar de onderhandelingen hebben plaats gevonden. Van hieruit gaan we naar de barak waar het verdrag tussen de twee Korea's is getekend is. De volgende stop is het daadwerkelijke grensgebied zelf, waar de grens recht doorheen loopt. De legerofficier vertelt dat wanneer je daar staat, je waarschijnlijk door Amerikaanse scherpschutters onder schot gehouden wordt. Hij vertelt er tevens bij dat men zich geen zorgen hoeft te maken, want ze hebben genoeg middelen om de toeristen die dit gebied bezoeken te beschermen. 's Ochtends mogen toeristen in Noord Korea de plaats bezoeken, 's middags mogen nieuwsgierigen aan de Zuid-Koreaanse kant een bezoek aan deze plaats brengen. Na nog meer uitleg, moeten we ineens snel weg.</p> <p>De lunch is in het Folkhotel en wordt gereserveerd aan lage tafels, dat wordt dus op de grond zitten. De lunch bestaat uit 14 gerechten in koperen bakjes. We bekijken ook even het hotel waar we overnacht zouden hebben en gaan dan op weg naar een uitkijkpost in de heuvels. +</p> <p>Vanuit hieruit kun je twee Amerikaanse uitkijkposten en de Concrete Wall zien. Er wordt een video getoond over de functie van deze muur. De soldaten in deze omgeving zijn opvallend vriendelijk en praten erg vrij, behalve over de defensie aan hun eigen kant.</p> <p>Over een zeer slechte weg bereiken we het beroemde keizersgraf: Mausoleum of Kongmin <i>About 13 km from the center Kaesong there are the tombs of king Kongmin and his queen. Kongmin, the 31st king of Koryo, ruled from 1352 until 1374 and died when he was 44 years old. He was skilled in the art of painting and designing. When his wife died in 1365 he began constructing the tombs.</i> <i>Before each of the two tombs are offering tables. On both sides there are 3.3 meter high statues of high officials and, on the lower terrace, of generals. There are also statues of sheep and tigers and stone blocks shaped as clouds and with the images of the twelve celestial guards. The mausoleum is located in a nice green and hilly landscape, and you will have a nice view there. The mausoleum can only be reached by road.</i></p> <p>Op de terugweg naar Pyongyang stoppen we bij een coöperatieve ginseng en visboerderij. Tijdens deze terugrit zijn verscheidene anti-tank wegversperringen zichtbaar.</p> <p>Aan het begin van de avond zijn we weer terug in de hoofdstad. Na een korte pitstop in het hotel, staat in een restaurant in de stad, het afscheidsdiner klaar. Barbecue duck, erg lekker. Na dit voortreffelijke maal, wordt er nog nagekletst in het teahouse van het hotel.</p>
Dag 9	Ma. 23-05-05	<p>Na het ontbijt transfer naar het station. Softsleeper ticket naar Beijing</p> <p>Treinschema:</p> <ul style="list-style-type: none"> • 10.10 vertrek Pyongyang • 08.34 volgende dag aankomst Beijing (central station) <p>Na het transfer nemen we afscheid van Mrs.Li, Mr. Kim en Mr. Li. We hebben voor hen allen in een deltsblauw zakje een kaart van Holland, een Hollandse</p>

		<p>souvenir sleutelhanger en een fooi gestopt. We gaan dus per trein terug naar China. We reizen met een Koreaanse trein, deze is in vergelijking met Chinese treinen wat ouder en eenvoudiger.</p> <p>We delen een 4-persoonscoupé met een Chinees (tot aan de grens, daarna zal hij verder naar Shenyang reizen, daar waren wij in 2003 ook nog) en een weinig spraakzame Duitser (werkzaam bij de Deutsche Bahn). Naast ons zit een hele delegatie Koreanen. Zij werden door een hele groep, tot huilens toe, uitgezwaaid. Ze zuipen en vreten (en kotsen) de gehele treinreis door.</p> <p>Er is op deze trein geen restauratierijtuig en onderweg zijn er geen mogelijkheden om iets te kopen. Dus zijn we op een cracker/muslirepen/cup-a-soup dieet.</p> <p>Mochten we eerder geen foto's van het de akkers en/of de arbeiders maken, vanuit de trein kan er vrijelijk gefotografeerd worden.</p> <p>Na de grenspassage, die zoals met elke treinreis, lang duurt, zijn de meeste rijtuigen afgekoppeld. De conducteur heeft diverse handelswaar ingeslagen en derhalve kan de zit toilet niet meer gebruikt worden, omdat het daar vol staat met dozen. De hurktoilet is nog wel bruikbaar.</p> <p>'s Nachts is het behoorlijk koud in de trein, de dekens en lakens die verstrekt zijn, heb je echt wel nodig.</p>
Dag 10	Di. 24-05-05	<p>Bij aankomst, blijven we nog een paar dagen op eigen gelegenheid in Beijing. We hebben geen transfers en/of overnachtingen meer door Tiara Tours laten verzorgen. Met een taxi gaan we van het station naar het Novotel Peace Hotel. Vlakbij de Wangfujing Daije. We ontbijten bij Mc. Donalds met pannenkoeken. 's Middags shoppen en zwemmen we (het hotel heeft een zwembad). Aan het eind van de middag lopen we via de Wang Fu Jing (□□□□□) winkelstraat naar het Plein van de Hemelse Vrede.</p> <p><i>Wangfujing street and its surroundings have quite a selection of shopping options. There are two western style, modern malls. One has an English name written on it saying "Sun Dong An", which is confusing because its Chinese name is "Xin Dong An". This one is the older of the two, situated on the center crossroads of Wangfujing street, 12 minutes walk north of the subway station. It has 6 floors of shops and some pretty glass elevators. Here you can find fashion stores, souvenirs, cafes and restaurants, a cinema and a built-in large department store with some reasonably priced high-quality electronics.</i></p> <p><i>The second of the two malls is near the subway and is called Oriental Plaza. This is a huge complex and one of the biggest malls in Asia. It has only 2 floors, but it stretches for a few city blocks. It is so big there are subway stations more or less at each end. It takes about 15 minutes to walk the length, if you are a quick walker. Oriental Plaza has many fashion stores, a lot of cafes and restaurants, a cinema, an Apple Computer center, VW Audi car showroom, Sony science exhibition center, banks and lots more.</i></p> <p><i>Apart from the malls there are many large, traditional department stores, souvenir stores, and a side street with traditional Chinese food stalls. Wangfujing is not merely a shopping street but a whole experience. There are often large exhibitions and festivals held on the street. Check out our Tourist Trail - Wangfujing section for more details about why people come to the street and some more pictures.</i></p> <p><i>Near Oriental Plaza there is one of the largest book stores in Beijing, the Wangfujing Book Store. This is 6 floors of books, mainly Chinese but has a large selection of Chinese literature translated into English. You can also find books for studying the Chinese language and some maps and guide books in English. Credit cards are accepted in the book store and many of the larger stores in both malls.</i></p>

		<p><i>Wangfujing is located pretty much in the center of Beijing and is not too far from Tiananmen</i></p> <p>Tiananmen Square <i>Forever sullied, Tiananmen Square lies at the heart of Beijing, and is a vast impressive desert of pavestones where people wander and fly kites. Though it was a gathering place in the imperial days, Tiananmen Square is Mao's creation. Major rallies took place here during the Cultural Revolution, when Mao reviewed parades of up to a million people.</i> <i>In 1976 another million people jammed the square to pay their last respects to Mao. In 1989 PLA tanks and soldiers cut down pro-democracy demonstrators here. Today the square is a place for people to wander and fly kites or buy balloons for the kids. Surrounding the square is a mishmash of monuments, past and present: the Gate of Heavenly Peace; the Museum of Chinese History and Museum of the Chinese Revolution; the Great Hall of the People; the Front Gate; the Chairman Mao Mausoleum, where you can purchase Mao memorabilia and catch a glimpse of the man himself (when his mortuary make-up isn't being refreshed); and the Monument to the People's Heroes.</i></p> <p>'s Avonds lopen we over de snack street avondmarkt, in een zijstraat van de Wang Fu Jing, waar allerhande etenswaar op een stokje. Zeesterren, kuikens, slang, kip etc. Erg leuk om over heen te slenteren.</p>
Dag 11	Wo. 25-05-05	<p>Aangezien we al meerdere keren in Beijing zijn geweest bezoeken we vandaag iets waar we nog niet eerder geweest zijn. We gaan met de metro naar het Military Museum. <i>The Military Museum, found on the western side of the city is a dream come true for any military buff. This museum tracks the history of the People Liberation Army from 1927 to the present.</i></p> <p>Een van de redenen voor ons bezoek aan dit museum is de afdeling die over de Korean War gaat. Jammer genoeg zijn een groot aantal afdelingen voorzien van Engels commentaar, echter deze afdeling niet. Het museumgebouw is in communistische bouwstijl en bij de ingang staat Mao op je te wachten. Je vind er ontzettend veel tanks, raketten en ander wapentuig.</p> <p>De middags brengen we in het zwembad door en 's avonds gaan we met de taxi naar het Hard Rock Café, waar we van een heerlijk diner genieten. http://www.hardrock.com/locations/cafes/Cafes.aspx?Lc=BEIJ</p>
Dag 12	Do. 26-05-05	<p>Arthur wil toch nog graag een keer de Verboden stad bezoeken. Forbidden City <i>The Forbidden City, off-limits to most of the world for 500 years, is the best preserved cluster of ancient buildings in China. The old world of beautiful concubines and priapic emperors, ball-breaking (and broken) eunuchs and conspicuous wealth still hovers around the lush gardens, courtyards, pavilions and great halls of the palace.</i></p> <p><i>Most of the buildings are post-18th century; there have been periodic losses due to an injudicious mix of lantern festivals and Gobi winds, invading Manchus and, in this century, pillaging and looting by both the Japanese forces and the Kuomintang. A permanent restoration squad takes about 10 years to renovate its 720,000 square metres, 800 buildings and 9000 rooms, by which time it's time to start all over again.</i></p> <p>Bij de ingang kun je (tegen betaling) jezelf verkleden als keizer of keizerin en vervolgens jezelf op de foto laten zetten op een troon of en houten paard. Chinezen doen dit maar al te graag. Voor ons westerlingen is het een amusant schouwspel.</p> <p>De verboden stad staat voor een groot deel in de steigers, dat is wel een beetje jammer.</p>
Dag 13	Vr. 27-05-05	<p>Hebben we besloten het mausoleum van Mao te bezoeken deze ochtend, zijn de bezoeken pas 's middags vandaag.</p> <p><i>Shortly after midnight on September 9, 1976, Mao died at the age of eighty-two. There was a ten-day period of national mourning. All loudspeakers and radio stations broadcast sober music. Newspapers, bordered in black, carried the obituary issued by the Central Committee depicting Mao as "the greatest Marxist of the contemporary</i></p>

era," and declaring that "the radiance of Mao Zedong Thought will forever illuminate the road of advance of the Chinese people." At three p.m., on September 18, all the people of China were ordered to stop their work and stand in silence for three minutes. A million people filled Tiananmen Square and all trains, ships, factories, and mines throughout the country were ordered to sound their whistles and sirens in salute.

To chant "Long live!" is to contradict natural laws. Everyone has to die sooner or later, whether they be killed by germs, crushed by a collapsing house, or blown to smithereens by an atom bomb. Anyway, one way or another everyone ends up dead. After people die they shouldn't be allowed to occupy any more space. They should be cremated. I'll take the lead. We should all be burnt after we die, turned into ashes and used for fertilizer.

Mao Zedong, the founding leader of the People's Republic of China, its gaozu as first emperors in China were traditionally called, is now the only permanent resident of the Square. Following his death, Mao's corpse was preserved for posterity. The mausoleum is more than a tomb, it's a grand villa. There is a white marble armchair inside as you enter with a massive statue of Mao seated on it in imitation of Abe Lincoln. Behind this statue a massive mural features the mountains and rivers of China, the geopolitical realm of Mao's posthumous rule. In the crypt one can find Mao's body lying in state on a bed covered in a crystalline sarcophagus and surrounded by flowers. Like so many others in Beijing these days, Chairman Mao goes to work everyday travelling from the nether world by elevator to be on display for tourist and faithful alike. At night his body retires after the last visitors have left to lie in an earthquake-proof chamber deep in the bowels of Tiananmen Square.

Dan gaan we maar te voet van hier uit naar het **antiekstraatje, Liulichang** Liulichang is known throughout China and the world for its ancient books, calligraphy, paintings, rubbings, ink stones and ink. The street, which is only 750 meters long, is located south of Hepingmen (Peace) Gate within walking distance of the Hepingmen Quanjude Peking Duck Restaurant.

In Ming and Qing times, Liulichang was a favorite haunt for scholars, painters and calligraphers that gathered there to write, compile and purchase books, as well as to paint and compose poetry. By the Kangxi period (1661-1722), Liulichang had become a flourishing cultural center and was described as having "homes and buildings lined up like fish scales." During the Qianlong period (1736-1796), the street was even more prosperous. There one could find "rooms filed to the roof beams with all kinds of books," "a street filled with treasures and trinkets," and the "quintessence of all the markets in the capital concentrated in one street." When Emperor Qianlong decided to revise the Complete Library of the Four Branches of Literature, he ordered scholars from the project, and Liulichang became a center for research in textual criticism. For visiting scholars, a book-buying trip to Liulichang's over 30 bookstores was one of the pleasure of a stay in Beijing.

The Liulichang of Qianlong period was described in the notes of Li Wenzao: "To the south of the kiln is bridge which separates the tile works in to two sections. To the east of the bridge, the street is narrow and for the most part, the shops there sell spectacles, metal flues for household use, and daily necessities. To the west of the bridge, the road is wider, and besides the regular bookshops, there are shops selling antiques and other curios, shops specializing in calligraphy books, scroll mounters, professional scribes, engravers of name seals and wooden blocks for painting, as well as shops where stone tablets are inscribed. Here also are shops offering the articles needed by a scholar participating in the imperial examinations-brushed, paper, ink bottles, paperweights..." This was Liulichang up till the end of the Qing Dynasty. In his book Postscript to the Bookshops of Liulichang, the bibliographer Miao Quansun (1844-1919) listed bookshops, the names of which had remained unchanged from the Qianlong period up through the early 20th century. Those established more recently were also recorded, of which one, Hanwenzhai, was still in business during the 1950s.

At the end of the Qing Dynasty, the Superior-Level Normal School, the Five-Cities (in the Ming, Beijing was divided into five city districts) School and the headquarters of the Telephone Company were built on the site of the glazed tile works. In 1927, when

Hepingmen (Peace) Gate was opened up in the city wall, the bridge was demolished and Nanxinhua Road was built, dividing Liulichang into eastern and western sections. The east became known as a center for antiques and curios, while the west was famous for its books. Shanghai Commercial Press, China Publishing House and Youzheng Press, which published books of Chinese calligraphy, all established branches here.

In 1950, the People's Government passed laws to prohibit the export of valuable antiques and books. The Palace Museum and the Museum of Chinese History bought up all important historical artifacts, paintings, calligraphy and other works of art that had been scattered among Liulichang's shops. Books of Song and Yuan dynasty woodblock prints, Ming and Qing classics, old hand - annotated texts and the Beijing Library, Beijing University and Beijing Normal University bought publication.

In 1949, Liulichang still had over 170 shops. In 1956, following the transition to joint state- private ownership, many of the small shops were amalgamated into large yet uniquely individual enterprises. The Baoguzhai (Studio of Precious Antiquity) dealt in paintings and calligraphy; the Qingyuntang (Happy Cloud Studio) sold rubbings, collotypes, ink slabs and name seal; and the Yunguzhai (Studio of Chairman Antiquity) sold pottery, bronzes, jade and porcelain from various dynasties, as well as fine handicrafts from the Ming and Qing. The Cuizhenzhai (Studio of Collected Treasures) specialized in ancient inscriptions, porcelain and pottery and the Moyuange (Affinity for Ink Pavilion) specialized in the calligraphy and paintings of famous modern artists. The Jiguge (Draw from Antiquity Pavilion) produced ceramic figurines and horses designed on ancient models as well as colored rubbings, while the Suiyaxuan (Gallery of Profound Refinement), built on the old site of Haiwangcun (Village of the Sea King), dealt in books on history, literature and philosophy as well as important modern works on archaeology and medicine. The list also includes Hukaiwen, Daiyuexuan and Yidege, all of which dealt exclusively in Chinese writing brushed, ink and other writing implements, as well as a variety of arts and crafts. Today, inside the large courtyard of the China Art Gallery sells works of famous scrolls, hanging scrolls, albums and fans.

There are also shops for paper, scroll-mounting, book binding and the carving of stone tablets and name seals. The most famous of these is Rongbaozhai (Studio of Glorious Treasures), which has a history of over 200 years. Here internationally renowned reproductions of Chinese paintings are made using the traditional technique of woodblock color printing. It was the craftsmen of Rongbaozhai who reproduced in six volumes the collection of Beijing Woodcut Stationery With Illustrated Poems Edited by Lu Xun and Zheng Zhenduo in 1933.

Liulichang's history can be traced back to the Tang Dynasty when it was part of the prefecture of Ji. Under the Liao it was known as Haiwangcun (Village of the Sea King). The kiln, which made glazed tiles, was first built in the Yuan Dynasty. When Ming rulers began to build their palaces in Beijing, the factory was enlarged and became one of the five kilns under control of the Board of Works. Most glazed structural components of the Ming halls and palaces were produced in these factories.

In 1979, the State Council approved a recommendation to restore and expand Liulichang. The original shops have been restored and the road broadened into a 15-meter-wide pedestrian mall. A museum displaying classical paintings, calligraphy and other antiquities tells the story of the old street.

Het is opvallend rustig in het straatje. De omgeving is erg veranderd sinds we hier de laatste keer waren. Er staat in de buurt van het straatje ineens een hele grote school die er eerst niet was.

Vanuit dit pittoreske straatje nemen we de taxi naar de **Bel & Drumtoren** in een ander gedeelte van de stad. *Bell and Drum towers, the telling time center during the Yuan, Ming and Qing Dynasties (1271-1911), located at Dongcheng District of Beijing, is a unique tourist attraction.*

Drum Tower was initially built in 1272 during the Yuan Dynasty, was rebuilt in 1297 during the Yuan Dynasty and in 1420 and 1539, during the Ming Dynasty. The two-

	<p><i>story structure was made of wood with a height of 47 meters. On its second floor there originally were 25 drums. Among them, there were one big drum and 24 smaller drums. Now, only the big drum is left. The drum is beaten four times a day, for 15 minutes at a time. There are many shops on the first floor where you can buy what you need.</i></p> <p><i>Bell Tower made of bricks and stone, is 48 meters high and also is two stories. On all four sides of the tower there is an arched door on the first floor. A stairway leads to the second floor. On the second floor there is also an arched door with a stone window framing each side. Right in the middle of the second floor is the big copper bell that tells the time. It is hung on a wooden framework. It is the heaviest bell in China. There is a round wooden peg that knocks the bell.</i></p> <p><i>Bells and drums were musical instruments in ancient China. Later they were used to tell time and became watches for the officials and common people as well.</i></p> <p><i>At the very beginning in the Ming Dynasty, the bell and drum were beaten together both during the day and nighttime. When Qian Long was emperor in the Qing Dynasty, the bell and drum were beaten together only two times at night by two workers who were assigned to beat the bell and drum respectively. First the drum and then the bell was beaten.</i></p> <p><i>At seven o'clock in the evening, the drum was beaten followed by the bell to inform people it was time to go to sleep. At nine o'clock, eleven o'clock, as well as one and three o'clock in the morning, only the bell was beaten to avoid awakening the sleeping people. At five o'clock in the morning, again the drum was beaten followed by the bell to inform people to rise. Each time this ritual of the drum being beaten occurred 108 times, 18 times very rapidly and 18 times very slowly. The bell was beaten following the same method.</i></p> <p><i>Although the Bell and Drum Towers have lost their function of telling time (The function was completely lost in 1924 when the last emperor of the Qing Dynasty was forced to leave the Forbidden City), you can still hear the rings of these ancient timepieces even now.</i></p> <p><i>In the 1980's, after much repair, Bell and Drum Towers were opened to tourists.</i></p> <p><i>Hier vlakbij is new barstreet; Beijing's hip Hou Hai Lake</i> <i>Scores of trendy restaurants, bars and boutiques have sprouted along the shores of this old Imperial Lake, north of Tiananmen Square and the Forbidden City. But the coolest new district in the capital isn't just currently hip, it has been for decades.</i></p> <p><i>Just three years ago, this leafy lakeside neighbourhood north of Tiananmen Square attracted only park-goers, weekend fishermen, or ice skaters, depending on the season. Then, ex-concert cellist Bai Feng opened his No Name bar (that's how it came to be called; it had no sign, but filled up via word-of-mouth), and the scene was set for a new generation of stylish establishments.</i></p> <p><i>Over the past year, the Bohemian area has gone upscale, Yuppified, and emerged as the capital's coolest neighborhood, with scores of bars, restaurants, and boutiques catering to the city's smart set. Add to that the opening last fall of a cobbled strip of chic venues called Lotus Lane, and Houhai looks ready to soar.</i> <i>Of course, trendy districts come and go; that's the pattern of gentrification around the globe. But it applies here only on the surface. Houhai, you see, has been hip for centuries.</i></p> <p><i>Houhai and adjoining lakes Xihai and Qianhai— collectively known as the Back Lakes were dug out in the Yuan Dynasty (14th century) to berth barges from the Grand Canal, bringing goods from around China and beyond to the Emperor in his nearby Forbidden City. The proximity to the palace explains much of Houhai's still-evident charm – the arched stone bridges, intricate animal sculptures on canal walls.</i></p> <p><i>However, the distance from the palace was just as important in shaping life around the lakes. These Back Lakes rapidly became a retreat, for courtiers, poets, painters.</i></p>
--	---

		<p><i>And a favorite of the masses. "In Search of Old Beijing," a 1930s guidebook, describes the scene: "During summer months this "Sea" is a favorite resort of the lower classes who come here in the thousands to take the air and to spend the day in the numerous tea-houses along its banks listening to the story-tellers, ballad singers or other musical entertainment."</i></p> <p><i>China's last emperor, Puyi, was born in a mansion nearby. Another siheyuan (courtyard house) was the longtime residence of Song Qingling, wife of Sun Yat-sen. Both are now museums, popular stops on neighborhood rickshaw tours. Expansive gardens and ponds provide a taste of what life was like before the Communists, who officially frowned on such extravagance.</i></p> <p><i>Yet even Chairman Mao Zedong couldn't miss the allure of these lovely lakes. Mao held court in his compound, Zhongnanhai (Central and South Seas) named for the largest lakes, to the south of Hou Hai.</i></p> <p><i>Decades on, Hou Hai claims some of the best bites and cappuccinos in the capital. If only Mao could see the place now...</i></p> <p>We lopen om het meer heen, het is hier een mengeling van Westers en Chinees. De cafeetjes en barretjes doen heel westers aan, maar de omgeving is zeer Chinees. Oude mannen spelen mahjong of vissen. Leuke plek, een aanrader. Mao schiet er hierdoor dus bij in.</p> <p>Natuurlijk wordt er nog even gezwommen en 's avonds houden we filmmarathon op de kamer. Drie films op Star Movies, de gratis filmzender.</p>
Dag 14	Za. 28-05-05	Op onze laatste dag doen we niet zo veel, na het zwemmen, gaan we nog winkelen in de warenhuizen in het Chongwenmen district (vlakbij / tegenover het Hademen Hotel)
Dag 15	Zo. 29-05-05	<p>We nemen een taxi naar de luchthaven. Bij het inchecken dienen we een fles rode wijn in te leveren, die mag niet uitgevoerd worden in de handbagage (!)</p> <p>Vluchtschema KLM:</p> <ul style="list-style-type: none"> • 10.35 vertrek Beijing vluchtnummer KL 898 • 14.45 lokale tijd aankomst Amsterdam

N.B. De aanvullende (cursief vermelde) informatie is afkomstig van diverse websites of afkomstig uit The Bradt Travel Guide North Korea.